

Позволявамъ си да спомнѣя тукъ тая дума, която не е само грѣцка, а турско-грѣцка, слѣдов. и смѣшна, но и люсни-цитѣ бѣхъ смѣшни, та кога си ги спомнямъ и сега ми иди смѣхътъ. Тоя мой съученикъ е още живъ и сега има работата си, търговецъ въ Руссе.

Така вървѣше моето грѣцко образование. Азъ скоро напустнахъ *таксиса* на пѣсѣка и минахъ на *проти таксисъ* на *плакитѣ*, да пишехъ съ *кондилъ* — напѣдвахъ бърже. Прѣподаването на прочита на *емикиклион-то* (полукръжитѣ) вървѣше и по-успѣшно и азъ всѣкога бивахъ *протосъ* (първи), взехъ да ставамъ и *агоревтисъ* (показвателъ), по-сетнѣ, когато ми дадохъ да четъ и изучавамъ книгитѣ: „Прасино“ и „Мавро“ (зелена и черна),¹⁾ азъ вече почнахъ да ставамъ и „Геникосъ“ (главенъ) и „Епистатисъ“ (надзирателъ), длѣжности, прѣдвидѣни въ дисциплината, да бѣлѣжъ: кой е: „*флиаросъ*“ (блядословецъ), кой „*амелисъ*“ (лѣнивъ) и обратното: кой е „*евтактосъ*“ (благочиненъ), кой „*епимелисъ*“ (прилежателенъ) и т. н. и да ги долагамъ на учителя, за наказание или възнаграждение, което се извършваше сѣщия денъ вечерята при *сколасването* (распуцанието). Това не всѣкога ставаше, но когато нѣкога ставаше, извършваше се съ извѣстенъ обрядъ. Прочитахъ се списъцитѣ и отъ двѣтѣ категории и който е „*геникосъ*“ издрѣнкава звѣнца и виква да се раздѣлжтъ: еднитѣ — благочинни и прилежателни — на дѣсно; другитѣ — мятежници и лѣниви — на лѣво. Наказателний законъ за тия послѣднитѣ зависѣше отъ учителя въ прѣдвидѣнитѣ стѣпени на наказанието, физическо и морално — и двѣтѣ тежки: на колѣнитѣ, на единъ кракъ неподвижно, прѣчки по рѣцѣтѣ, па и по задника; въспитателний законодатель бѣше прѣдвидѣлъ и „*пиника парасима*“ (наказателни знакове), черни дѣсчици за очакванье на шията на виновника съ бѣлѣжка на вината му, почерванье лицето му съ мастило и по редъ заплюване отъ всичкитѣ ученици, а за речецивиститѣ имаше и тъмненъ затворъ подъ самото сѣдалище на даскала, гдѣто се затваря-

¹⁾ Тѣй ги наричахми ние, дѣцата, защото едната бѣше подвързана съ зелено платно и другата съ черно, съставени отъ бивший първи въ Търново на грѣцкый языкъ даскалъ Иванъ, духовно звание лице, бѣлгаринъ, тоу ἐκ τῆς κατὰ Μακεδονίαν χώρας Ταρλεζίου, и печатани въ Пеша на 1840 г. Първата (прасино) Κῆρος πολυανθής и втората (мавро) Εκλόγιον и двѣтѣ състояща отъ събрания на философски и религиозни поучения.